

LEVENDE WOORDEN

Neen, het Avondmaal is zo recht een sacrament voor de armen en nooddruftigen, voor hen, die, gelijk ons heerlijk formulier zegt, belijden, dat zij midden in de dood liggen; voor hen, die hun één en al in Christus, in Zijn volbrachte werk zoeken en vinden!

Het Heilig Avondmaal is geen gedachtenisviering van wat wij zijn, of gedaan hebben, maar van wat Christus voor ons is en gedaan heeft.

Vindt men alléén daarin zijn eeuwige behoudenis, zijn leven: Zo zal men van de tafel des Heeren niet langer wegblijven. Laat ons de nederbuigende genade des Heeren tegenover het verlorene niet gering achten door het sacrament van het Avondmaal, dat toch een hemelse artsennij is, te veronachtzamen en alzo te verwerpen de genezing, de versterking, de opbeuring, de troost, die daarin wordt geschonken.

Dat honderden en duizenden Christenen hier te lande het Avondmaal zelden of nooit meer meevieren is wel een zeer treurig verschijnsel, dat van de geestelijke kranke toestand der Gemeenten getuigt.

Ging het werkelijk om versterking des geloofs in de ééne en algenoegzame offerande van Jezus Christus; was er meer kennis van zonde en ellende, meer armoede des geestes; stond men enige trappen lager; er zouden er meer toetreden.

Maar nu worden er allerlei redenen opgegeven, waarom men wegblijft; doch de eigenlijke rede is deze: men zoekt en vindt het leven in zichzelf, inplaats van in Christus alléén.

Ja, zó ver is het zelfs gekomen, dat velen uit hun wegblijven van het Avondmaal een bewijs putten voor hun degelijke vroomheid, hun ernstige gezindheid en zich nog in hun eigengerechte waan verheffen boven die andere in hun ogen lichtzinnige mensen, die

nu en dan nog eens toetreden.

Zo gaan het farizeïsme en de liefdeloosheid hand aan hand met de verachting van het sacrament.

De duivel, die een mensenmoorder is van de beginne, zoekt ons af te houden van het Woord en van het Sacrament; want hij weet, dat daarin voor ons het leven en de zegen is gelegen.

Het zou een vrucht van Woord en Geest wezen, waarover blijdschap zou zijn in de hemel, indien recht velen eens zeer bekommerd werden over hun steeds wegblijven van het Heilig Avondmaal des Heeren.

Ja, het zou strekken ter verheerlijking van God en tot ware zegen voor de gemeenten, als de gedachtenisviering van de ééne en algenoegzame offerande van Jezus Christus, voor ons aan het kruis geschied, ons weer lief en dierbaar werd.

Als wij als armen en verlorenen in onszelve verlangende werden naar de tekenen en zegelen der genade onzes Heeren en Heilands!

1889.

Mijn bidden is zó, dat ik er mij diep voor heb te schamen. Het mag eigenlijk geen bidden meer heten. Die innerlijke verwarring en verlamming! Mijn enige troost is, dat God er alles van weet. Ook mijn onmacht door en door kent. De Vader heeft van zijn kind geen woorden nodig. Hoeft dat kind maar aan te zien om alles wat het verlangt volkomen te verstaan.

Meestal is het zo, dat ik zelf niet tot Hem roepen kan, dat alleen mijn ellende uit de diepte tot Hem roept. Die kan het ook beter doen. En wanneer 't op dit punt met onszelf gans en al gedaan raakt, zou niet juist dan Gods Geest de taak van ons overnemen, in ons gaan bidden met onuitsprekelijke verzuchtingen?

J.